

[Ole Henriksen]

så havde de radikale også været med på det. Det er i hvert fald min klare fornemmelse, at det er tilfældet.

Om den anden del af ændringsforslaget, at man ikke skal forlænge 4 års dispensationen længere end til 1980, vil jeg sige, at det er meget uheldigt, at man ikke vil følge sin egen beskæftigelsesplan, som løber frem til 1981, men at man her skal have et unødigt bræk i den planlægning, som måtte kunne være formålstjenlig også for regeringens beskæftigelsesplan. Derfor vil SF i konsekvens heraf stemme imod det ændringsforslag, som er fremsat på dette område.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg forstår godt fru Inge Fischer Møllers harme over, at fremskridtspartiet fremkommer med reaktionære, uholdbare standpunkter i en debat, som er så alvorlig som denne. Men jeg vil da godt sige, at for mig at se gør regeringspartiet sig også skyldig i fejltagelser i den nuværende diskussion ved at lade sig lede på afveje af de reaktionære standpunkter, som kommer fra fremskridtspartiets side.

Det var egentlig mere rigtigt, om man så på, ikke hvad vi kunne få fremskridtspartiet med til, eller hvad vi kunne overbevise dem om var rigtigt – vi ved, hvordan deres synspunkter er, vi ved, hvilke interesser de varetager, vi ved, de er modstandere af, at der er nogle, der overhovedet får arbejdsløshedsunderstøttelse – men i og for sig koncentrerede os om, ikke alene hvad der er en bred opbakning, men også hvad der er en rigtig opbakning.

Det, vi behandler, er et forslag, som er kommet til verden, fordi vi må erkende, at der er adskillige tusinder, der falder for 26 ugers reglen. Vi hilste med tilfredshed under første behandling, at man hermed kom med et forslag, som også tog hensyn til de løsningsmodeller, som kommunisterne havde fremlagt, nemlig at man på grund af krisen måtte suspendere nogle af de tidsbegrænsninger, der eksisterer. Men vi pegede også på under første behandling, at det var en helt urimelig dato, man havde lagt frem, nemlig den 1. januar, at det rigtige var at sige 1. juli, både af de grunde, der allerede er nævnt, og også fordi man, dengang vi fik den sidste forlængelseslov, pegede direkte på i loven, at

1. juli var datoen, hvor der var mennesker, der igen ville falde for 26 ugers reglen.

Jeg skal også erindre om, at jeg allerede i april stillede et spørgsmål til arbejdsministeren her i salen, hvori jeg pegede på, at nu begyndte man at falde for 26 ugers reglen. Der var altså al mulig grund til at finde en anden dato.

Jeg vil også understrege, at der havde været mulighed for, hvis socialdemokratiet havde villet, at sikre, at ingen faldt for 26 ugers reglen i 1977. Jeg mener, det havde været mere rimeligt, om vi på nuværende tidspunkt havde koncentreret os om at sikre dette. Derfor skal jeg da henstille endnu en gang til socialdemokratiet om, at det erkender sit ansvar for netop denne gruppe.

Når der tales i arbejdsløshedslovgivningen om, at man skal være til rådighed for arbejdsmarkedet, og at man skal have tilknytning til arbejdsmarkedet, skal man gøre sig klart, at fordi man ikke vil benytte det flertal, der er i salen, udelukker vi omkring 1.000 mennesker fra den tilknytning, de har ved fortsat at være i en arbejdsløshedskasse og en fagforening. Derfor støtter vi ændringsforslaget om, at man flytter datoen til 1. juli 1977.

Bolvig (RV):

Hr. Ole Henriksen stillede det radikale venstre det spørgsmål, om partiet havde mest sympati for datoen den 1. juli. Ja, det radikale venstre havde megen sympati for den 1. juli, men jeg er også sikker på, at hr. Ole Henriksen giver mig ret i, at specielt når det drejer sig om at få et bredt flertal til at stå bag ved den store indsats, der skal gøres fremover til bekæmpelse af arbejdsløsheden, såvel de langtidsarbejdsløse som de ungdomsarbejdsløse, er det overordentlig vigtigt, at så mange som muligt står bagved. Det erkender hr. Ole Henriksen, og det erkender det radikale venstre, og det er hovedårsagen til, at vi kunne gå ind for forslaget om, at reglen gælder fra den 15. november. Så kan jeg personlig sige til hr. Ole Henriksen, at jeg er sådan set ikke meget i tvivl om, at det radikale venstre, regeringen og hr. Ole Henriksen let kan enes om en stor indsats mod arbejdsløsheden, men det er også vigtigt, at vi får venstre og det konservative folkeparti med.